

Tre Ansættelser.

Gina Krog er død, nær 69 aar gammel.

Det føles saa inderlig tomt og fattig efter hende. I hende har vi norske kvinder mistet en høvding-skikkelse, en fører, som i de vanskeligste aar har ledet kampen for kvindernes ret og retfærdighed. Med skarpe, men altid blanke vaaben, førte hun os fra seir til seir. Hendes ord kunde snart lyde flængende skarpe, snart muntret ironisk, men altid mærket man, at der bag dem stod en sjelden personlighed, en ærlig, en intelligent og fornem aand.

Hendes navn er knyttet til alt bevist kvindesaks- og stemmeretsarbejde her hjemme, saaledes var hun organisatoren av Norske kvinders nationalraad, hvis formand hun har været den hele tid. Hendes tidsskrift »Nylænde« har gennem 29 aar brudt veien for nye tanker og nye maal.

Der er ikke den plet i Norges land, hvor ikke Gina Krogs navn er agtet og kjært. Vi er stolte over at ha havt en saadan høvding som kunde føre Camilla Collets svage drømme over i praktisk politik. Vi har ogsaa den tro, at der i andre lande sitter mange kvinder, som vil forstaa vort savn og vor taknemmelige ærbødighed for hendes minde.

Gina Krogs navn skal leve gennem de norske kvinders historie.

Kristiania, 15.—4.—1916.

Sofie Voss.

Gina Krogs Bisættelse foregik den 18. April Kl. 1 paa Statens Bekostning i en af Byens største Kirker; en Ære, som aldrig før er vist nogen Kvinde. Kirken var fyldt til Trængsel. Blandt de 60 Kranse, som nedlagdes, var der to pragtfulde i hvidt og rødt med danske Baand fra Dansk Kvindesamfund og Danske Kvindeforeningers Valgretsforbund.

S. V.

En Haandgerningsinspektrice.

Som i Bladets sidste Nummer flygtig omtalt, er der af Kultusministeriet blevet udnævnt en Haandgerningsinspektrice, hvis Hovedopgave skal være dels at arbejde for Fagets Indførelse i de mange Skoler, hvor der endnu ikke undervises deri, ved at søge at få de lokale Skolemyndigheder interesserede derfor og ved derefter at arbejde paa at fremskaffe brugbare Lærerinder, der saa gennem Komitéen til Uddannelse af Haandgerningslærerinder eller paa anden Maade kunde faa den nødvendige Uddannelse; dels at tilse Haandgerningsundervisningen ved de Skoler, hvor Faget allerede er indført, sørge for, at det holdes i det rette Spor og ved gode Raad angaaende Arbejdets Art og Materiale være til Hjælp og Støtte for de stedlige Lærerinder og virke til Undervisningens Fremme og Højnelse.

Det vil glæde alle Venner af Kvindesagen at erfare, at denne Post er bleven betroet Borgerrepræsentant, Kommunalærerinde Johanne Blom, som i Forvejen er Censor ved Seminarierne og Medlem af Komitéen til Uddannelse af Haandgerningslærerinder.

Man har tænkt sig, at der som Haandgerningsinspektricens Medhjælpere ansættes 12 lokale tilsynsførende, hver for en nærmere afgrænset Del af Landet, ligesom Haandgerningsinspektricen: Lærerinder i Embede, for en Del mulig Seminarielærerinder, eventuelt ogsaa andre dertil egnede Kvinder, hvis Opgave det da skal være at inspicere Landsbyskolerne hver i sit Distrikt, eventuelt ogsaa enkelte Købstadskoler, og gennem Inspektionen virke dels for en Forbedring af Haandgerningsundervisningen, dels ogsaa for Indførelse af denne Undervisning, hvor den ikke gives. Haandgerningsinspektricen skal modtage Indberetninger fra de 12 Assistentter og samle dem til Forhandling f. Eks. én Gang om Aaret og iøvrigt føre Overtilsynet med og Ledelsen af deres Arbejde samt eventuelt i Sager vedrørende Spørgsmaalet om Haandgerningsundervisning virke som Ministeriets Konsulent.

Haandgerningsinspektricen, som vedblivende varetager sit Lærerindeembede, men i 2 á 3 Maaneder om Aaret maa holde Vikar for at kunne foretage Inspektionsrejse til Købstadskoler og Landsbyskoler, lønnes med 1500 Kr. aarlig, af hvilke dog 300 Kr. anvendes til Vikarens Løn. I den Tid, hun er paa Inspektionsrejse, faar hun 8 Kr. daglig til Rejseudgifter og Diæter. — Assistentterne faar 8 Kr. for hver Skole, de besøger, og 6 Kr. i Diæter foruden Godtgørelse for Rejseudgifter.

Naar vi saa indgaaende har skildret Haandgerningsinspektricens fremtidige Virksomhed, er det, fordi Oprettelsen af Haandgerningsinspektoratet danner en smuk Afslutning paa Bestræbelserne her i Landet — og ikke mindst fra Kvindesagens Side — for at sikre enhver Kvinde i Barndomsalderen en praktisk Undervisning i at omgaas Naal og Traad.

Arbejdet for denne Sag har ogsaa sine Blade i Dansk Kvindesamfunds Historie, og vi vil kortelig her optrække Liniérne for, hvad Foreningen paa dette Omraade har foretaget sig.

Haandgerningen var allerede indført som Fag i de københavnske Skoler, mens det Landet over var overladt til Kommunerne selv at bestemme, om de vilde indføre en saadan Undervisning eller ej, da Dansk Kvindesamfunds Medlemmer samledes til Organisationens første Fællesmøde i Aarhus 1893. Her blev Haandarbejdsundervisningen her i Landet taget op til Drøftelse og, paa Fællesmødets Beslutning indsendtes der et Andragende til Regering og Rigsdag om at indføre Haandarbejdsundervisning som obligatorisk Fag i alle Kommuneskoler. Andragendet fik en krank Skæbne; man mente, Forslaget vilde medføre Udgifter, som let kunde beløbe sig til flere Millioner. Dansk Kvindesamfund vilde imidlertid ikke lade Sagen strande paa det økonomiske Skær, men indgav et nyt Andragende, som gik ud paa, at Staten skulde anvise en bestemt Sum til Understøttelse for